

Fürjes Péter

kvarckép

MB
212.117

Fürjes Péter

kvarckép

Fürjes Péter
kvarckép

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Fürjes Péter

kvarckép

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

nyitott könyv
2005

MB 212.117



2007

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

© Fürjes Péter örökösei, 2005

© Nyitott Könyv Kiadó, 2005

ISBN 963 86445 7 5

szerkesztette Sajó László
szöveggondozó Sós Adrienne
tipográfia, borítóterv Gembela Zsolt
nyomta és kötötte Könyvpont Kft.

Ambrus fiamnak

hogyan van haver én elmegyek

s te nem?

hogy megtaláljam ha még van istenünk

hiába hívnál mert én azt is tudom

nem fogunk halni és te nem

és Te nem!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

2.

mi a költészet? holtverseny.
egyébként sutyorgunk

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

szórend

gyűrűből csak a vasat
a titkosat
ami mint a tűz úgy megszaladt
minek íze minden tenyérben
vésetnek csak a valót
rúnát marót
ami ott izzik szemerekben
varázssal magára ismerőt
vers is ha illet szegényt
úgy szépszerént
az ami éhes minden arcban
minek soha szeme se rebben.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

carmina

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

ars poetika

Megszültek. Itt vagy: lássad.
Nekifoghatsz az elmúlásnak.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

[Lassan érkezünk mint egy tehervagon]

Lassan érkezünk mint egy tehervagon
Súlyosan és nehezen
Belül rothadó bálákkal

Mért fognám be sörös pofámat

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

[mink az utyának sem ellettünk]

mink az utyának sem ellettünk
hát az első korcsmába betértünk
fogyhatott pénz hozomány fegyver
síró nevető öregapánkat elfeledtük
a kutya be nem tért értünk mossza
eső paripánkat

telt így nap hó persze az órák

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

ha van isten
kérjük immár térjen innen
istállóba a tehénhez
hagyjon itten csapot papot
el ne vigye istennéhez
kolbászunkat amit adott.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

ezüstös

megtört a kenyér tenyerünk véres
kérgé a kézfejük
és kiszaladt röhögve vizelni
jé azt mondta nem ezt beszéltük
meg mi ottmaradottak meg
lökdöstük előre *est*.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

cantata profana

gajó gézának

isten téli álma óta
a nyelve málna nyalóka
hurkolódik mézes nyála
ökörnyálként a nyakára

szeme megdermedt öntöttvas
vacka бүдös foga odvas
jégkorszakokban öltözött
cseppkő nőtt a lába között

körmei alatt moréna
madárnak a medve néma
párjának is csak a szaga
embertelen mint őmaga.

élhatsz halálban avarkabátban
játszani micimackót
sámán szeánszon isten se lásson
vesd le a sáros maszkot
tündérmadamok nem panda morog
rejtsetek akár húsos magzatot
bundát nyaljatok megágyaljatok
álmában tiszta ösvényt húzzatok.

veterán ének 2001-ből

tört lomb az ég shara chosa
minden madár földre hull
mire hullasz a szóra
én leszek már alul
úgy szeressél shara chosa ne azóta

lehullt a lomb shara gosa hogy bánatok a dalokkal
minden halál kesze-kósza
mert a levél az nem pihen
mindenfajta erzsiken
szeress engem shara gosa

elmúlt a tél shara gosa
nemiszervet kézfogóra
ha tágulni van ideje
a tulipán tüdeje
gyermek lesz az shara gosa

térülsz-fordulsz shara gosa
ingyen halunk vezényszóra
hogya értem csak harang szól
baszhatod ha haragszol
úgy szeressél shara gosa

föltámadunk shara gosa
isten kihúlt minden póza
fölneszezünk majd mint a por
amit a szél eltipor
úgy halasszál shara gosa.

carmina

(1)

hűtlen a hold
hétszámra folyt
hűltünk helyén földi zacc
üres pince a szerencse
testvér sötéten vigadsz
szép volt a hold míg teli volt
elláthatott arcodig
isten titka hogy kiitta
húsunkba csimpaszkodik
megszült anyánk és nagyanyánk
csordált akár az árvát
csókoltaki bolond aki
ennél pihébb hazát várt

(2)

ááá
nem jött világgá
feleségül szeretőül
válott valaggá

kgb
barbara buké
olajozott kicsi szája
most araboké

cöcöcö
vétlen csecsemő
fiú akkor csupa farok
pusztán csöcs a nő

dömdödöm
tejút köldököm
alvadt anya hiányoddal
most is küszködöm

ecpehecc
kijöhetsz vele
feleségnek szeretőnek
egyaránt fele

jó tréfa
annyi az éva
mind megírva lágerkémény
égi zsírkréta

gabriele
combjaid közt jel
a teremtés csorgó nyála
nemcsak szopni kell

orsolya
grizzly mosolya
gúnyolódjunk bárki mit mond
gyarmat az usa

ukmukfukk
mondhatnám hogy uff
de helyettem aki szólhat
unkasz mondja kuss

a fölkelő nap tere

ad notam giordano bruno

megrakják a máglyát mégis elaluszik
talpas lesz az a fa melyik gyomban úszik
annak is az ága csak a fényre nyúlik
liheghetnek lángot máglyás alamuszik
ha lenne is rőzse a nap nem alkuszik
annak is virága csak magára nyílik
megrakják a máglyát mégis elaluszik.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

napelmente

vy n

te gand o vandegurum

lassito derbe rujja

haggjatakok most

meg erevan

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

[Untitled Státuszman Arnold már]

Untitled Státuszman Arnold már régen eldöntötte, hogy háborút vív a hétköznappal. A háborúkat sosem az ünnepnapokkal vívják, mert akkor kakaó ha csordul az özvegy nagynénik szája sarkán. Untitled úgy viselkedett, mint egy rossz szomszéd, akinek mindegy milyen a szomszéd nő, ha csak az kap kétszer csöngést. Persze igazságtalanok vagyunk, mert nem a fent említett Arnold mortalankodott így, de a benne támadt kisördög, aki bennszülött texasiként gyermekmód kovbolynak érezte magát. Ebben sehogyse hasonlított apjára, akin mégiscsak látszott az elvégzett néhány egyetem. (Hiába, a gyermekek néha az anyjukra ütnek.) (Kár, hogy az anyák nem ütnek néha gyermekükre – Murphy.) Már hogy egyik szavamat a másikba ne öltsem, elindul egy háború újra a huszonegyedik század elején.

Kár, hogy Untitled Státuszman Arnold nem tud magyarul. Akkor ismerné a tojásról szóló viccet. Az sem gondolt arra, hogy a fejére esik Grönland.

Én úgy vagyok, idestova ötven éve nézem, amit meglátok hirtelen. A pillanatot s a százezer évet kénytelenül tanítómesteremre és a költészetre kell hagynom. Nem döbbszent meg, de azért egészséges hitetlenkedésre késztet a mindenkori lakóközösség néhány prominensének viselkedése. Itt van példának okáért Untitled Státuszman Arnold, aki már régen eldöntötte, hogy háborút vív a hétköznappal, miközben a lépcsőházi szakértők túlnyomó többsége ennek ellenkezőjéről győzködte a lakókat. A háborúkat persze sohasem az

ünnepnapokkal vívják, mert akkor legföljebb kakaó ha csordul az özvegy nagynénik szája sarkán.

Fent nevezett úgy viselkedik, mint egy irigy munkanélküli, akinek lehet bármilyen ronda a szomszéd nője, ha ahhoz csönget be kétszer is a postás.

Untitled *mortalankodását* a fejébe települt gyermekded kovbojképzetek okozzák, s ebben nem hasonlít apjára, akin mégiscsak meglátszott az iskoláztatás.

Hiába, a gyerekek néha az anyjukra ütnek. Murphy-vel szólva, kár, hogy az anyák nem ütnek gyermekükre néha. Az is lehet, hogy a képzeteket egy korábbi lakótól örökölte, el ne feledjük dicsőségét, mikor rókaveszélyre hivatkozva olyan fergeteges támadást indított a szomszéd udvarban lévő tyúktól ellen, hogy csak a hatalmas szerencsének köszönhetően nem veszték oda a kiszabadítandó tyúkok is.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

apa aszmonta mosmá ujj foglalkozás után nész ezér
 ösze is dukta fejit barátyával dokktor gulverrel. a doktorr
 aszonta ijet nehéz mostanába kitanunyi de ő maj segitt.
 mer mongya ő még az egész villágon penig kalan-
 doszot eleget mék nem látot ojan hejet ahhol a mekél-
 hetéshesz kelő péndz hijányában is adószni kejen. de
 ha visszamegyen angilijába otan is terjeztetni fogja hogy
 a Koronaökrök alkalmazhasák. részben monta mivel
 ő is rézmunka idős idegenn asz árboocorvosi munka
 melet a hivatásos halot foklalkozást ajánya. igenn
 aszmonta apa iggen mer má ő is gondut arra hoty mek
 elene valóssítani az emberek nagyon naty állmát hoty
 mindengi lehesen saját temetésin.

de monda Doktorr ara ne számicsunk hoty a gaz
 dagokk ügyvelejid lesznek ez mek sérti az Issteni
 egyyenlőség szép elvejit. nem bajj monta apa én utyis
 ugy gondutam ellő alkalmazójim bizonyára az ellemi
 mekélhetéssel küszködők meg asz fedellzetrül az al
 kohholizmus kötellébe kapazkodó levetetek lessznek.
 segiteni tunok monta dokgulvör kijálitok álltanussitást
 te mek befegszel a kopporsóba hejetük éss rádat
 hulatyák sajját kezükel az göröngyökett. apát sokszor
 fel öltöszteték 1-ső mek harmat oztáju dermekben és
 a koporrsóra volt irva az illető neve. de én nem szere-
 tem az kittüntetésekett senem mek nemis szeretem ha
 asz apa álandójan lihek. esz ojan megalászó. djurmával
 betapaztotam a 4 tittkos likat éss akor már nem monta
 senkinem mint korában hoty mijen jó hogy it vaty mék

anjukám appukám amivelde vállásokat lehetet elge-
rűlni mondta anyukám a barrátokse várrtak fröcsre.

annya kérdészte hoty mos micsinájunk kisfijam de
énn már tudom ha meknövök és mekhalok halot le-
szek.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

derme dett magam

hujjatok halotnji
de van bizong de ara
durmolt hö kap
hö tapanya be rend
te lany meg va rok

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

[azt mondjátok agyament]

azt mondjátok agyament
agyam nőtt a nyakamon
mindez el is igazít
miért féltem a nyakam
az tartja az igazit.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

nekem bizony csak e jutott
találtam egy kappantyúkot
isten mondja nagy szerencse
péter mondja isten tudja
isten tudja egye fene
száz szónak is egy a fele
itt a vége fuss el vele
ha másként nem dögölj bele.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

trubadúrdal

vágod a körmöd úgy születtem
körmeid ívét szerethessem
apád motozását megformált
mosolyod szerethessem
anyád enyhüléseit árva
rebbenéseid szerethessem
majom kezében a követ az arcomba
szökő szikrákat szerethessem.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

sarok mögül elélépni odarohanni
utcán utánazuhanai hátulról hozzáérni
hogv megijedjen hajába szélbe túrni
szemét elkapni kezébe adni elvinni valamerre
szájoncsókolni ha volna kocsma valamit enni nem
ágyba hívni érezni vadászat szagát agyonbeszélai
hallgatni gyerekkora szöszmötölését nézni
a körmét az arcát körmei arcát nem várva
lakást se állást kölyköket holt nem holt arcába
zuhanai mint a kút vizét fuldokolva ölelni.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

szegény föld

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Ősrobbanás

dörög valami távolról
készülődik a kozmosz
parasztember fejet vakar
élek. azután mi lesz most

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

csend élet

mária magához vette a gyermeket
és elköltözött mondván
isten állandóan veri őt nyilaival
ami több zaklatja belsejében
szörnyű idegállapotba jutott
az állandó kínálgatástól
a felnőtt józsef meg állt a szekercével
és nézte őket igaztalanul.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

miként

mi emberek utáljuk a majmokat.
arcuk erdejében száradó szemük villanását
hogyan derengéné megnyúzott égbolt
szárnyaló uszonyok hajló derekát
tengeri mosollyal hullámzó
szervek gyönyörű hegeit.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

[fehér vicsornak]

fehér vicsornak
sűrű tengerekre
nincs már nekem szavam
emberi nyelven.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

[Az igazi érintés nem csiklandozó]

Az igazi érintés nem csiklandozó, olyan mint a lábujjak között átbukó iszap, állhatatos, szilárdná rögzülő s így megrogzulás is: szokottan megdöbrentő is, mint a szívbe szivárgó homály. A simogatás egész bensőnk meztelensége, tengerbe lustít, vagy égre riaszt. Szerveink belebuknak egy rejtőző éjbe, fölszikráznak, mint a hullámok sörtéi.

Talán olvastam valahol, bőrünk Idegszövet. Így érthető a csupaszság, amit az egyetemes érintés okoz. Akárha giliszta vonulása.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

egekről földi dolgokról

keményen

nyolc éggel vagyok idősebb tenálad
én már láttam hogyan csorog a nyálad
mindegy hány való világ az ég egy
ott vasalt szemekkel utánam ébredj.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

útszéli elégia

olyan idegen vagyok a világban
mint egy szemölcs vagy mint az útkaparó
aki déltájban összepakol kenyeret kést
a barna zacskóba ráteríti kabátját a furikra
és továbbtolja a következő eperfáig

van pedig valami városokban
háza is aminek bordái közül épp
ezidőtájt kibuggyan a szurok
s most várhatja erre jön siseréné autón
eljuthat odáig ő is.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

strand

didergünk itt a medence alján
fokkal felettünk dereng a talján.
hús halál. csak a méreg melegít
álmodjuk dunyhás dúsabb egeit.
vizelj ha volnál istenben aludj
oláh szláv bánat minden egybehúgy.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

fakad a testünk érzed e édes
száműzött csiga hontalan tenger
hazára éhes aki születik
hasztalan bánja szegény embernek
híg a babája királykomának
püspöksüvegnek vécékefével
menni kell halni megyünk meghalni
neanderfélék némaságunkból
kenderkötélfék visítozhatunk
mint kromanyoni kövön őrlöttet
kövön süttötet kőminyont mami
a sziklarajzra graffiti kerül
az isten bajsza fakaszd a földet
harasztulj paraszt zöröghetsz sárgán
a máglyák alatt hogyha betűződ
az égi rúnát meg is égetik
dzsordánó brunót
tanulj ostoba valagvályogból
készül iskola táltos öt ujjunk
mindent megtermel hová jutsz jézus
nagy értelemmel zöld ez a fű is
rajta a kolbász lesz a kerítés
lesz protokollmáz

reggel fáradtan ébredtem mint most már örökké utazó
aki elfogadja a meghívást minden zöldséglevesre
pontosan délben eljöttem mert nem volt még szék
a terített mérgezéshez
utána végre megérkeztem barna sört ittam ki a kedvére
mulat időt
és gombás tojást ettem mint egy vidéki állomáson.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

idén

kaptunk uborkát az idén is mint minden évben
össze szoktunk gyűlni ízesíteni elrakáskor
ez az fűszer ecet cukor mennyi
most feleségem kész keveréket használt
már messziről figyeltem.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

háttal

minden hazának

sárga lánggal ég a sör leng az árnya az arcig
apám kinéz a szakálla mögül a borosta mögül
a szőrszálak őszülő tövéből kinéz ha álmodott
az aggaszt. hogy rászakadt az ég nem jön senki
ki mentse az ég alól a szén alól az arc
alól a fulladás alól
miből vétettünk.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

magasles

megöregedtél barátnőm nem csap a duna kékje
szemed vizébe jönne bármilyen áradás
lassabban kering gyökerekben a vér
a csontokon ráncosodik a föld

ez az ország nem a mi országunk
csak a szagunk és nem a vackunk
toprongyos hajléktalan halottak
vakulunk vacogunk vakogunk

utcasarkok fogasán kiakasztva
testmelegünk a vesztesek izzadt zubbonya
szikkadt szájban dadog a marharépa
n laci szája széle hernyóval habos

halni haltunk születésünk óta
leprás tengerpart maradtunk
pusztuló csigaváz a fogam
szemem alvadt műanyagtócsa

újrategyenesíteni bársonyt bordélyokba
ez a hungaro drillálom tillárom
eleven pipacsot nyúzni
kerül mindig vezér és kancellár

szép arcunk a föld rögökre törve
minden marokban sáskazene
ellep a város torkunk szögletéig
még ha lakunk se ér a nevünk

sárga pupilla szűkül csorgó
nyál a nyelv csak összetapasztja
az emberi hordalékot ez a történetünk
a történeted az én történelem

fák állnak letolt ruhával
csak a szemfenékkék a zümmögizöld
a tüdőfehér meg a pusztapiros
csak a sohasemfekete.

[fejemet fölemelve]

fejemet fölemelve
olyan messzire minden
mint a toronyból
mikor füvekké hasad az erdő
mint az az ugrás, hangyacsülök.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

akár

az atomvaku
a kőkövönárnyék
isten gatyafoltja után
idegen tájat legelni
akár csak látni

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

amíg

megjön tauról az első levél
amit küldtem nem lesz benne semmi
szó csak betű csak hang csak hörgés
mégis szó lesz benne ami borzasztó
hogyan mi van benne miről lesz benne szó
nem tudhatom pedig már küldtem
bízottam hangra betűre hörgésre disznósikolyra
de az a néhány milliárd év a néhány
milliárd fénysírás fényhörgés az a biztos
amíg még élünk

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

kvarckép

az ember szántott
öntözött fogaskereket gyömöszölt
az élet volt amit elvizezt az asszony már nem
szigorú a bisztróban adnak még hitelt.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár



egy bisztró
magánélete

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

rossz telünk lesz rossz
miért hogy york fenyesére
az idén is
rátelepszik a hó
szürke szájú gázszerelő
miben bizakodsz
gyújthatsz lángot adhatsz meleget
de jön majd a nyár is
de hány elterelő érzés
míg valóban meghalunk
ráncos az arcod tündér
még jó hogy nem szólítottál
öreganyádnak hát bizony hogy
vénkisasszony légy
nem kell szájkholodzsusnak lenni
többsincs bácsi miben bizakodsz
visszafogadna még az üzem
és a lányok mitől véres a kezem
torkukat vágtam vagy ablaküveg volt
nagyapánk lehetnél
szép kis asszony nekem ne beszéljen
etikáról mikor szülés után
az orvoshoz nem ment vissza
jóestét kívánok csak személyi igazolványt
kérünk hozzám hogyha odajöttek
mindig volt egy lány is velem
mindig tizen valahányon alul nézték
kedves uram nem fázol
mit is mondhatnék erre

a hó esik nincsen cserépkályhát
is befűteni pénzem
hullámszó hitelünk idején
fuldokolhat egy halálszegény
fia milyen lesz
úgy nyal majd ő is már tizenévesen mint
várja mint nyal a bornyú
üdvöz csercsi kecske debrecenből
előzött a kompjuter vagy csak rémítesz
a harmincat meg sem fogom érni
nem tudom léteztél valaha
annyi minden ember akárhogy megélte életét
róluk ez a baj sem hamisat sem
igazat nem tudok szólni
szép keblű hölgyünk ma ismét
nem szeretne hozzánk ideülni
ott az úr már ideges
emitt meg a férje
itt jó beretink is
elvtárs sose volt így mindig
varnyu-öltönyben mindenbe belekrárog
huszonhárom éves vagyok istenem
velem egyidős az isten
öreg lakatos vagy mi az érdem
ki nem húztad a nyelvét senkinek sem
de a forró olajat szó szerint nagykanállal
a vevőkre önteni
a férjemnek borszaga van
fálnak fordulok
máskor vaspör szaga van
fálnak fordulok
fűrészporszaga van
fálnak fordulok
lehet hogy már nem én vagyok

egy sört még hozathatok
szervusz marcsi
ne hozzál semmit
még hitelbe se most csak
meditálok
írós túrót eszem gyümölcspálinkával
harangszóval fekszem gyöngé violával
remélem nem halok éhen

géza mackó
merre kószál mostanában
skizofrénia asszony
vijjogjon bár hegedű
zengjen a szózat
de én akkor is az vagyok
ami vagyok magyar
örültél
hogya leültél
pálinkásüveg bor ásványvízzel
no meg persze az altatók
jaj szép lilijom
mijén szűk a pinád
érdemes ma még
elvették a fődedet néne
itt koldulsz közöttünk
hát ülj ide közénk
szépjóreggelt gyerekek itt a lajos bácsi
de jó hogy nem vagytok már ágyban mert nekem
hajnalban fejemre esett feleségem volt férjének fény-
képe
a falról én most a dunának megyek
két hét múlva kifogták
édes fiam el ne higgy ezeknek semmit
mi heten tudod heten voltunk testvérek

apánk házat is épített szóval
te a horti rendszerben jobb volt
hova menjek jóbarát
haza kiabálna az asszony sír a gyerek
reggel hatkor indul a gyár is
anna ha jön mindig marakszunk
anna sose jön pedig ha tudná
szerelmes vagyok reménytelenül
kedves uram igenis
mi nem akarunk tüntetni úgy mint
mások nyugaton biciklivel járnak
nekünk igenis kijár a mercedes uram
szívemmel a szíved mindig is megszűrtem
testemmel más testét soha meg nem tűrtem
mégis miért ülök itten
már kinéztem a kislányt keményen tetszett
megkérdezte egyszer a vécé előtt hány az idő uram
fogalmam nincs jaj magának még órája sincsen
a suszterszék bátyám tudom én azt
meg suszterkalapács a faszög azt is tudom
mi a lábszíj
nézzük a meccset
mögöttem egy sikeredző
körüldongjátok mint húst a legyek
hordóhassal mért kell még a sör
vigyáz fekete feleséged amikor
hozzád érni senki se mer
elgondolkodtam de szóltak is
itt ült melletted most magyarország
egyik volt miniszterelnöke
gépiratot böngészett udvarias volt
buszvezető úr
ideülhetek még mindjárt zárnak
mikor indul a járat

szegény szívünkkel mit is művelnek
szép is lenne bizony
hogya a ruszkek eltakarodnának
szegény szívünkkel mit is művelnek
kiskatonám kér feketét
kezicsókolom immár így is
elég fekete vagyok én
szervusz öcsém van nekem kislányom
nem szép de nem csunyácska
házat is építék nektek lásd bütykös az ujjam
kis kezét kezedbe letenném ne tüsszögj
sorsod keresem ehnaton
a sírod nem érdekel
újra a tankok
vagonok dörögnek át a hídon
no idd sörödet
őszí szívemet bár csípje ezüst dér
akkor is húsomban halok meg
miért nem eszek vas bácsi
miért jobb a háború
hej öreg ha tudnád
elválok mit művel feleségem
a fiam nem engedem
átsüt rajtad a fény
meddig bírja a bordád
meglehet eldőlsz
őzszemű sosem voltál itt
közben meghaltál akkor sem én tehettem róla
én csak azért vinnyogok itt
hogy egy kicsit éljek tovább
szépanyám erdélyből jött
színes szöttesek áll a falu
kedveském a tornyát rohasztom rád
kettő korsó mindig kettesével

egy pár virsli
május elseje van
a kért jókait már nem tud
tam megenni
kacatkám az a hányás
engem vertek érte
láza néne miért vacakol most
nyúlpestétomot árul házi is
nézzen oda szívünkben mi van
hát ki főzi otthon a kolbászt
ki ad vacsorát
én töpregek ezen
mert itt drágább
anna eljött szeretkezni nem akart
nem is gyönyörült akkor
feleségem húsz éve
eddig nem beszéltünk
még a húslevesekről
tyúk vagy marha
jön a lecsó
pista bácsi pista bácsi
ugye jó ez a babgulyás
egyen kenyeret sokat
s a levét ki ne öntse
a vendégek nyakába
hogyan van a férje haldoklik még/már
leütötte a gép tudjuk tudjuk
dehát öt gyerek jól
jönne a vett öröklakás
süt a nap már melegít
május elseje van
húsz forintom mért nem
jár most erre egy ismerős ma
mókusz asszony minek nézi folyton a tévét

az éppúgy függés én sört iszom legalább
de amarról könnyebb leszokni
és nem ide a füstbe hozni
kiskocsijában kisgyereket
látod kislány ennyit ér a halál
torkod vágta énekes nem lehetsz már
kegyes arcomról se ítélkezz
nem én vagyok az isten
látod szilvaszemű
legkisebb királylány elmúlt ez a nyár is
nélküled immár hisz nem tudtam
hogyan egy hotelben vendégként
gyógyszereket már
látom uram te írsz
meg is nézhetem ha kérem
hát nem igazán rajtam ne röhögj
kicsi gnómocs már nem köszönünk
ja ne is tegezzelek
ideküldöd a férjed
feleség vagy
szépen gyalulsz gyalultál
amíg le nem vágta ujjad a gép
szíved vágta hol az asszony
csucusu senki el nem hiszi
hogyan időbe telik veled tegeződni
s nem a szexuális okozza
laci bácsi kitagadtak
lányaid úznak kell is ennyi hitel
hogyan itt dolgozhass egy tejüzemben
filmesztéta barátom te tanítasz
én még le nem estem a székről
marika jaj de jó hogy maga van
most két sörre futja négyet is innék
belefér

ideülhetek magához miszter
látom maga olvas én is azt csinálom itt
fater a volt miniszter mondja
nem ezt akartuk fiam
későn könyörögtem kérlek kérlek
engedj föl magadhoz
esküszöm nem akarlak most leteperni
biz a buszon bűz volt
látod barát én így hülyülök
mintha az agytekevénnyekből
préselődne a szar
voltam én is katona
ha tudnád ki volt az apám
elvitettek mikróztam csak leszereltek
hánytál itt a parkban hánytál
emiatt nem akarsz velem lefeküdni
a múltkor meg én taccsoltam
én miért nem eszem lánci bácsi
kedves egérkénk az előbb
fogott kis mancsába morzsát
itt a kenyeres-asztalon

zúgjál rengeteg bennünk sötétlő grammatika
mint a lányok locska egy versben
ereimben a végső vécé-
lehúzás

o. k.
strófáiból

OSZK

Országos Széchenyi Könyvtár

1

Híven szeretők, minket mindig a tűz égessen!
Bánat, a mámor a szégyen mind együtt égessen!
Józanra riadtan csak a szépség üszke marad,
igyunk mi tehát: bármi ha éget is – égessen!

2

Jaj akkor a szívnek, hogyha nem fészít semmi,
sem női varázs ha lobban, fel nem szít semmi!
Bármely napodon, mikor nem tölt igaz érzés,
mindent te veszítsz, de nem veszíthet a Semmi!

3

Szívek tüze által tűzzé kell tisztulnunk,
holtunk ujja nyomán szoborrá tisztulnunk;
italt ide szép száki, de szélsebesen,
mert a földben ízzé-porrá kell tisztulnunk!

4

Hajnali hálóját a Nap kivetette már,
napunk fejedelme bí-borát töltötte már;
igyunk mi tehát, hisz a hajnal hírhozója
ezt a parancsot mára kieszközölte már!

5

Hangzik a szó a kocsmá felől ma reggel:
„Talpra öreg korhely, kínálj a serleggel;
hogy teli teljen jó borral, mielőtt még
megtölti az Ég a kupánkat méreggel!”

6

Kristály-tüze bor híján én már nem élhetek,
testemmel, ha nincs egy korty, azzal sem élhetek;
élek-halok oly percért, ha szól a fiú: „még
igyál”, de a borral én már nem-nem élhetek!

7

Éltem nyeregéből bukva a földé lennék,
ha lábak elé lezuhanva földdé lennék:
ügyeljetez arra, poromból kancsó váljék;
az abba betöltött bortól biz fölélednék!

8

Ifjú a szivem, bele most bort kell töltenem!
Mert válik a véremmé – el is kell költenem.
Ne szóljatok: ám keserű az! Mert mégis kell –
az életem is keserű, itt kell töltenem.

9

Meddig még, hogy kábán sóhajtod tenmagad,
lét s a halál gondját óhajtod tenmagad?
Bort ide, mert a bánat korszakában csak
hálni lehet, vagy borba fojtanod magad!

10

Időnk leperereg, s te fogni se tudsz vigaszt,
ne, már ne remélj hiú vágyból igazat,
egyremegy ez: józanságban, részegségben:
fogd a boroskupádat, hát markold meg azt!

Miért ha busulnánk, hiszen égi kerek
 morzsoltak eleddig is már hajszálgököret.
 Igyam boromat, hozd gyorsan élembe, gyerek!
 Éltek mielőttünk már, leendő gyerekek.

Fel hát, ne busongj, hisz itt e világ csak emlék,
 csak perceket őriznek meg a fénylő elmék;
 ha itt a világ folyása hívebben folya,
 akkor tehelyetted is mások lennének még!

Ej mufti Te, lám, ki a szívek nedvét issza,
 énfajta meg úgy-e a szőlők vérért issza;
 valld meg igaz hitedre: itt e pusztaságban
 vérszomjra-valóan melyikünk a borissza?!

Vesztve türelmed bár, ne pörölj soha mást,
 dúlt haragod tüzén se pörkölj soha mást;
 túlhan a síron megnyugvásra ha vágyol,
 Tenmagadat gyötörd, ne gyötörj soha mást!

Bizony, hogy a borral-élőt meg ne vessed,
 gyűlölvé, besúgó hittel meg ne lessed,
 élted nyugalomban élni, azt szeretnéd –
 markold csak a női mellet, azt szeressed!

Mondják, nemsokára itt lesz Ramadán
hava, ne is számitsak boromra tán,
de én már e héten annyi bort iszom,
a böjtöt ünnepig átalszom talán.

Hű elleneim szándéka megtisztítani:
bort ne igyak, hites étellel buzdítani;
borunk, ha hitünk ellenfele, ők mondják azt –
Allahra, az ellenséget kell pusztítani!

Szent könyv a Korán, ám percekig ha betűzik,
föl-föl ha lapozzák, percentnyit ha betűzik;
bezzeg teli korsókban a bor tartalmát a
legeslegutolsó cseppjéig kibetűzik!

Mecsetbe vonultam ismét, ám nem imára,
kíváncsi se lettem közben én az imámra;
a szőnyeg, amit loptam, pont elkopott mára,
nem vala szükségem egyébre, semmi másra.

Jó bort igyál, elúzi minden gőgös álmod,
minden csomón lazít a bor – ezerszer áldott,
ha Ibliz, a sátán kortyolt volna kupányit,
megkövette volna két-enyyszer Ádámot.

Borral teli korsóm Jóuram, összetörted!
 Derűm cserepét hogy szedjem össze előtted?
 Bíborba derengő sorsom a föld beitta;
 Porba ha fojtod is szám: benned lész a „töltet”!

Sok bort iszom, s ha mindenki bölcs lehetne,
 szokásom e földön itt: „csak tölts!” lehetne;
 hogy bort iszom, isten tudta jó előre,
 ha nem teszem, Ő ily nagy Bölcs nem lehetne!

Tegnap ivós fővel kocsmába be-botlottan,
 lábán alig álló borhordóba botlottam:
 „Ej hát, öreg, így állsz isten előtt!” De rám szólt:
 „Hallgass, az Urunk irgalmas, kérd a borodban!”

Megláttam az őszöreget, ki semmit sem hallva
 feküdt el a részegségtől, vagy talán meghalva;
 békételen izgett, bár a széles ég takarta,
 fohásznai bukott belőle: „Kegyelmes vagy Allah!”

Szívemnek, amint tévelygés fogja, irgalmazz,
 lelkemnek, amely csak szívem foglya, irgalmazz,
 lábam, ha a kocsmá-útnak foglya, oldozd fel;
 kezemnek, amely kupámat fogja, irgalmazz!

26

Itt jó borom is van, zenehang, kocsmasarak.
Majd arcom adom tán, ha italt most akarok.
Nem érdekel engem isteni Eltakarodj!,
víztől meg a földtől szabadultan maradok.

27

Mondják, meg is issza a bort az, aki vagyok.
Mondják: „Italos himpellér vagy te!” Az vagyok.
De nem vagyok én Uram, szemforgató hazug,
én hisz egész valómból az vagyok, ki vagyok.

28

Khajjám, ha berúghatsz jól, el ne halasszad,
nyílik tulipán-test még, el ne szalasszad,
képzeld, ha te nem vagy, hisz a Minden véges;
léted gyönyörűit gyorsan leszakasszad!

29

Színjőzanul ember, jókedv szerte-széled,
borokkal igázva veszted az elmédet,
de pillanatokra meghívhat a mámor,
hitteli híve vagyok, hisz: ez az Élet!

30

Jer, ülj ide szépem, csókolj, mint e kancsó bor!
Oldozd ki a szív bogát is, mint e kancsó bor!
Hadd pirosodjon az arc, míg testünk nem lesz más,
ha összedagasztják holtan, mint e kancsó por!

Rejtőzz a kövekbe mint a tűz hej, te fiú!
 Halál vize onnét is kiűz hej, te fiú!
 Pusztán por a kő is, dalt ide hej, te dalos!
 Szél csak a lélek, bort, mi bút úz, hej, te fiú!

Bárgyú lehet az, ki borát szűk szívvel issza,
 dolyfától teli-telve: egy csöpp is csordul vissza.
 Fiú, ha az én kupám kezemből csattanna,
 Szívem az, s belőle a tenger csattan vissza!

Hogyha füledbe sűgok kocsmákban, mint egy gyermek –
 több, mintha mecsetbe kísérne a zord fegyelmed.
 Mert ezen élet kezdete, vége vagy Te uram:
 hamvassz el akár, vagy vess ki irgalmas kegyelmet!

Sok tört telepítsz az utamba, egy felé sem
 térülhetek úgy: ne tudd, s ne légyen feddém.
 De senki, ha minden porszemnek Te parancsolsz,
 ily „engedelemmel” nem jut színed elé sem!

Élte során ki nem követett el bűnt, mondd!
 Hogyan vezekelt, ha büntelennek tűnt, mondd!
 Rosszal fizetek, Te meg rossz pénzt adsz vissza,
 akkor mi különbség van miközöttünk, mondd?!

Uram, Te ki önként irgalmat fogadtál,
bűnös lelket a Kertbe mégse fogadtál?
Hogy méred a vétkem, számítod imígyen,
ha vissza olyat kérsz, amit ingyen adtál?

Vízből meg a földből meglettem, mi más lehetnék?
Szövetbe sodortad életem, ki más lehetnék?
De jót, meg a rosszat, amit meg is tehettem én,
róva a homlokomra leltem. Más mi lehetnék!?

Ötvös, ki a serlegét örökre tervezte,
bódultan is óvja, ha már megszerkesztette;
mily szájalom, örület, szándék az a tette –
mennyi alak: kéz, arc! s zúzódnak szerte-szerte!

Alkotta az Úr az élőlk lelkét, csontjait;
mint gazda miért is zúzza össze, rontja itt?
Ha jól sikerültek, porsivatag miért van?
Ha nem sikerültek, az kinek lett gondja Itt!?

Élj remetén, pogányul, vagy a hitbe zárva –
jajongsz: a pokolban, és mennytől leszel árva.
Annak ugyan, ki Isten titkait kívárja,
ily rettenet ő szívéből nem szökhet szárba.

Én, aki úgy mint más, irgalmadból éltem,
elmondhatom immár, száz évet megértem,
élnék ugyanennyit, még azt is megtudjam,
hány bűnömet oldod szíved rejtekében?

Én a hitet Hozzád, nem ékszereztem semmikor.
Bűnnek a sáros arcom: hát éreztem, semmikor.
Mégis marad egy reményem méltó száncalmadra:
Az Egy igazát meg nem kétszereztem semmikor!

Vigadj hamar ám, gondod beleszótték már
sorsodba, a titkaid is megszótték már;
fejed fölött döntöttek és megszülettek már,
holnap mit akarsz, azt mára kifőzték már!

Barátom, a négy elemből, s mennyektől meglettünk,
titkaik úzve, ezen nap mint nap elmerengtünk;
igypad borodat, hiszen tucatszor szóba került:
vissza sosem térünk; ha elmentünk, hát elmentünk.

A körpálya ködbe vész, de hova tart,
sorsod mely teremtet, forgat s fogva tart,
ki sorra került, nem tudta soha azt,
mint jutott a körbe, azt sem, hova tart.

Létünknek a rejtekét ki találta volna?
Nincs okos elméjű, hogy kitalálta volna.
Mester ha tanítvány, bárki találta volna,
anyát se szeretne; az ki halála volna.

Nincs nyugovása: a szív gyümölcsöt nem terem –
nem jelzi utunkon lomb: ki bűnös, büntelen;
holt ágak után nyúlkál kezünk erőtelen,
tegnap, ma, talán mindig, időben szüntelen.

Nap nem telik úgy: az ész homállyal be ne telne
estére, a szív sírás gyöngyével meg ne telne.
Megbillen a fő, de telni nem telik meg búval,
nincsen csoda, hogy kókadtt kehely csurig megtelne.

Elleneim vádolnak, okoskodó vagyok,
Isten a mondhatója: tantévő se vagyok,
de már ehelyütt ha a bánat-földre rogyok,
úgy legalább én tudjam azt mégis, ki vagyok.

Nap sárga tüzét homokkal űzni nem tudom.
Sorsnak a könyvét sorra betűzni nem tudom.
Mégis ha kerülne egy-két titkos igazgyöngy,
egyszálnyi magamban sorrá fűzni nem tudom.

Lestem az égen kezdettől: hol van vigasz;
 a bűn mi, a vessző, tábla és a viasz;
 míg rám kiabált a rövő Mester is: „Az
 a tábla s a vessző, menny, bűn te vagy, Igaz!”

Éltek előttem már tökélyben elmerültek,
 kik üstökös-úton titkos éjbe merültek,
 de sűrű egünkre nem derült soha fényük;
 legendát szóttek, aztán a mélybe merültek.

Homokba ha nyúlsz, és markolászd a szelet! –
 A létbe szökő, akadó lélegzetet.
 Képzeld, ami van: csak semmi. Semmi van csak.
 Gondold, ami nincs a során, csak Az lehet!

Lelkem tudománytól el nem zárta semmi soha,
 nem is maradott rejtély számomra semmi csoda.
 Hetvenkettedik évem telt míg arra jutottam,
 még azt se tudom jószerivel, hogy mi – micsoda.

Balsorsod ütője ver: szilánkokra szakadsz,
 mint labda verődjél, fojtsd te magadba szavad!
 Az, ki veled jobban bánhatna, miért teszi,
 ő tudja csak, ő tudja csak, ő tudja, csak Az.

Szívembe sugallta azt – talán – az Ég is:
 „Törvényt, ha utamra magam szabhatnék is
 – mint a saját sorsodra hiszed te jámbor –,
 megállna talán az az égi kerék is.”

Khajjám, ki szövője volt bölcsesség sátrának,
 pernyéje maradt már csak szomorúságának,
 életfonalát a Nagy Szabász elmetszette,
 olcsó hagyatékán csak sakálok ágálnak.

Hajnalidőn, mikor kakas-torokra ébredsz,
 föl sem fogod azt, hogy az ég is szerteszéled,
 csak annak a tükreben dereng sötét árnya:
 már tovatűnt egy éjszakád, s nem vetted észre.

Szomjuhozóan, mint ki utolsó kortyát issza,
 hajoltam a korsómra, a sorsom arra bízva;
 még össze sem ért a szánk, már súgta: „Ej, borissza,
 csókolj te, hisz erre a földre nem térsz újra vissza!”

Sorstól hitedig leheletnyi lehet,
 léttől a halálig fűszálnyi lehelet;
 becsüld az időt, hiszen végtelen út is –
 egy pillanat is csak épp ennyid, ha lehet.

Mindegy, te Bagdadban, Balkhban fulladsz e földbe,
 ivókupádba a vég fanyarkás bort tölt-e,
 igyál, de most, hisz utánam és teutánad
 még sokszor fogyni fog a hold és lesz holdtölte.

Korsó, aki egykoron szeretőt karoltál,
 mint a nyakad fogom; hajfürtök rabja voltál –
 itt harmatozunk mi kettesben, magam élve;
 voltál te se gyúrt edény, amíg meg nem haltál.

Minap kifigyeltem egy fazekasmestert,
 bazári zshivajban friss agyag-testet vert,
 én hülve, de hallottam, szólt így az némán:
 „Emberi volnék mint te, úgy bánts mint embert!”

Tegnap bazárban jártam, hol korongos árul,
 sok száz edény, anyag-test zajgott gyúrt sorsáról.
 Egyszer csak így kiált az egyik: „Társak, hát hol,
 s ki Mesterünk, ki szemlél, s ki a fazék-árus?”

Vendég ezen égre-nyílt kocsmában ha leült,
 szíve borát ihatja, hűlő lelke ezüst;
 boldog, ki gyerek-korában gyorsan távozott,
 csak az szabad innen már, kit anyja meg se szült.

Jaj, biz mi nem élünk majd és lesz tovább is!
 Porrá omoló nyomunk se lesz tovább is.
 Nyomunk ezidőn se volt, nevünk elporlad –
 Így, persze, minélkülünk is lesz tovább is!

Létnek s a halálnak ára, ezüstje hol van?
 Éltünk szövetébe a fő-szál fűzve hol van?
 Hány kedves alak: kéz, arc; csupa kedvesünknek
 lobbant el az élete, és a füstje hol van?

Mindünk, s ahogyan végtére kering egünk,
 pusztá „laterna magica”, hűlve merengünk;
 lámpavilága Napunknak ránk levetődik,
 s mi árny-alakokként körbe-körbe kerengünk.

Nagy haszna ha volt, hogy megszülettem, semmi.
 Árva gyümölcs is, mit szüreteltem, semmi.
 Hogy fáklya gyanánt előszédültem: semmi.
 Dzsamsídi kehely: tükröztem, törtem. Semmi.

Hitteli ágon bár gyümölcsre leltem volna,
 ízes leve, csorgó nedve életem volna.
 Meddig elér a gyökér börtön-szorítása?
 Nyíljon meg a föld oda, hol még lelkelem volna!

Bár nem rajta múltott, mégis ellenne
 az ember, magától mért is menne el?
 Kár volt e korhadtt fogadóba térni,
 indulnom s ittmaradnom sem kellene.

Fehéren-feketén játszunk isteni
 táblán, s egyetlen sorsunk meg is tenni
 a lépést, mit a Mester húz, s ha leüt,
 végső éjbe visszazuhanni: ennyi!

Látom, hogy a föld porában itt, kik alusznak,
 éppen e szőnyeg alatt halottak alusznak;
 tekintetem alvó pusztaságában – meg nem
 jöve jövettek, útra válók: itt alusznak.

Ezen siralomvölgy népei földdé lettek,
 csontos darabok csalfa homokká széledtek.
 Mi volt az a mákony teli serlegeikben,
 miből alig ízleltek, de lerészegedtek?

Még amidőn a titkos erőktől meglettem,
 óvón a szelídség angyala állt mellettem;
 de szétdarabolt szívemből formálódott meg
 a kulcs, amivel most már a titkot meglettem.

Lelked nem igényelné, hogy aludj vagy egyél,
a négy nagy Elem szorított arra: így tegyél;
de tűz, a vizek, lég, föld óhajtja, mit vettél,
így kapsz nyugodalmat újra, hogy lelked legyél.

A végtelenül végső horizontok egén
jár körbe a serleg, fordul egy égi edény;
ha billen a szája feléd: sorra kerültél,
úgy hát ne jajongj, hörpints belőle könnyedén!

Barátim, akik velem most asztalnál ülnek,
minden kezenyújtásban már menni készülnek.
De emberesen tágas az élet asztala –
mennyit ihattak, hogyha már alá szédülnek?

Megláttam a hit nélküli vándort nem messze,
méltót, hogy az Úr a lovát rá is eressze.
Nem volt se pogány, sem úton őrlődött, mégis
szőrén meg is ülni a földet vala mersze!

Mint érik utunk végét azok, kik itt vannak
együtt a sorokban, ám folyvást kizuhannak?
Ó, százezer éveknek múltán, de a földből
sarjadozó füvekben bár szívem fakadna!

Ha meghalok, engem szín-borral töröljeteK,
borral imádni körém, s ne torra gyűlleteK,
utánam a kocsmá-tájra eltéröljeteK,
éledne küszöb pora: ottan öröljeteK!

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

p. s.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

[Él-e még az öreg király]

Él-e még az öreg király
járnak-e még a vonósok sikolyra

menni kell meghalni

többet ér egy néger fasza
mint az egész magyar haza

hanyad halálunk merre vagy

búzik a nyár a kés éle rothad
mint a napra kitett hús földbe merült halotthad.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

kiráklányos

táltos mesében mint a ló
mentsed fertőzött ingem
gamma sugárral meghaló
gyönyörűt szeressél engem.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

eszteres

lánc lánc tengerlány
emberecki cérna
a majom bajmólódhatna
biciklizne bálna.

lánc lánc csillaglány
 kozmikoszos cérna
mintha isten néha napján
emberrel fércelne.

lány lány eszterlánc
eszterlánci cérna
az ember a halál előtt
egy kicsit kacér na.

vázlat gyermekdalra

látjátok öleim erre jutottam
füröszttöttek lukas kozmoszban
fekete tóban
kiskacsa lettem csurom madárnak
göröngy a szárnya
anyához készülök angyalországba.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

gyermekvers

fölülni a gyógyi gyorsvonatra
kimenni az ördögi erdőbe
megvenni a májkómához kellő
meginni a piát gyógyszerekkel
elhinni hogy földanyád szeretett.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

sajó lászlónak

*minden mi most is történik velem
nem rajtam fordul édes istenem
engem a kölyköt elbújni küldtek
ne lássak szemnek se szemöldöknek
és közben láttam valaki kijut
a sötétből és játszik kisfiút
kezem kinyújtom csak már kilátszik
anyám keressen remélem játszik
ki köztünk járkal ma is testemmel
nem tudhatja mit is követtem el.*

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

gerilla

a gazdag vidék lábmosógödrében
koldusok között a rákkórházig
nagy-magyarország halálraítélten
gerilla bújkál gyerekkor ázik.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

hármaskereszt

csontos idő meg kell halni
falevelet meghallani
ahogyan a fának lombja
a lánynak a combja bomlik
szerettem én megszeretni
csirkeujjú csipkekörmű
gyermek gyolcsban tyúk örömű
nem vödrökkel megszórítani
szájüregbe szemgödörbe
vizes vackon mint az ürge
cséjé szomszéd kegynyugdíjas
a szoknyában díjas gallyas
háel laci engedményes
szeretne már elkerülni
föld alól is fölkerülni
meghallani mordul a zár
a bolt is már majdnem bezár
meg is jöttem kedves hitves
meg is tettem feleség tesz
megkerestem bizottságot
komáromi bíróhadnagy
adta ezt a bizonyyságot
kisgyermeket szédületben
öregapát szélütötten
foglárosné lámpavirág
ne forgassa férje vérét
befogadjon mint fehérjét
nem kell mindent meghallani.

segesvárott fejemre már
vérdíj volt kitűzve
százak bizony dalolva is
mentek ott a tűzbe

akar a jó franc
az anyja kurva
a franckarika
láttatok volna
díszes nyeregben
királykomákkal
bilit pucolni
nem száz paripa
egy sincsen légyen
futtassak pestre
kicsi fiam hol
mostanra gajdol
maradnék volna
sorban utolsó
lehetek végül
tengeri jancsi
tengeri szégyen
büdös parasztnak
nem jár hátszló

utána

ja halálára

öt negyvenötkor elment az utolsó vonat
a levél és vízszagban
sehol egy mozdonycsippenés
vártam az autót megjött
utána levélzuhogás meg a szél
tudd barátom eljön a tél is.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

siesta

itt a halottak parkjában
a meglevő nap aranymetszetben
éhes levelek torokmetszetten.
üldögélhetett petri is talán
sírdogált józsef attila halála előtt
itt vérzett át buda ostromakor
vörösmarty bora
szóval e zöldarany csapszékben
komm andante commandante
vagy magyarul ha lenne elég nyelv
jöjj parancsnok lassan szótagolva.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

[akkor mehettünk bíborszín]

akkor mehettünk bíborszín
vidékre mikor már egyedül voltam
és nem tudtam tovább írni a sort
mert közel volt a kezemhez a pohár
mikor már bennem sem volt semmi
senki mentünk bíborszín vidékre
sivatagba vagy törökre hat ökörre
de csak szuronyák élnek

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

elutazó

elbandukolok lassan
megkezdhetem a csomagolást
fogkefe fogkrém fogselyem
írhatnám de minden utazásnál
ezek maradnak a végére
mert az ember még használja őket
(reggel?) (este?) most meg már fölöslegesen
írtam írhattam volna mert a fogak
maradnak legtovább épen.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

akkor

nincs nekem halottaknak sem
tengerében sem sivatagában helyem
akkor a delfinek inkább
írnám írhatnám de a delfinek
se szó se beszéd hogyan
gyalázhatnám a tengert

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

reneszeánsz

engem már éltemben lepnek a legyek
mi lenne velem halálom után
megszabadulok tőlük
ott a víz alatt.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

alkonyodunk

az arcvonásokat
a földiek bevonják szemünk a halé
látszani nem látsz.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

arcnélküli

úgy megállni
arccal fakéreg
nyilak nevekkal televésve
őrizzenek mint forrongó
húst a földi férgek.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

de profundis

kiáltok hozzád istenem
ki velünk vagy és tanú
kinek szívéből féreg fű fakad
most is miként a föld alatt.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

ég alatti

eshet a hó zizegés
az udvarokon
horpadnak a halottak
csontjuk benőtt fog csorba
kert emberi rom
reszket a hó szikrázik
fekete gyomor.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

[árva]

árva

hasa

arcunkig összedőlt

mint lábadhoz kötött kő

halálig húz a föld.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

akik

mostanság örökké nagymamákkal találkozom
akikben unokák nyüzsögnek akiknek épül
város városa irigység nincsen bennem
csak unalmas az öröklődő öregség annak
aki már így marad negyvenévesen.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

az utolsó

készülődik bennem az utolsó
halott cihelődik tesz-vesz turkál
a torkomban ruháit csontra akasztja
záródjon minden szöglet búcsuzásul
tüdőmbe piszkál gyanakodva fülel minden
nyirokcsöppenést mielőtt leoltana.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

filléres

halnak a péterek öregapám
élnek a maszkosi páli hordák
teremtő zöldért jó esőcsöppért
alkuszi öreg fillérideért
dörögjenek a hordók.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

szegénypéter

állok a sziklán lengő olajfa
cseppek az arcomon
hús gyökerem pengő érc
húsom akárha néma cimbalom.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

sárvers

álltam én is töprengő türelemben
szórta a nap rám ami-volt aranyát
lábadhoz elszegényedtem
porom nem alkuszik

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

[képzelt kikötőben éltek]

képzelt kikötőben éltek
versem ha olvasók
bárha néma nagy hajók indulnak
jönnek a néma nagy hajók
a kő a tiétek
a fű a tiétek.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Fürjes Péter (1953–2004) első, s e mostani könyv megjelenéséig utolsó kötete (*arc hátraarc*) 1996-ban jelent meg negyedszázad (1970–1995) verseivel.

A költő ezután is folyamatosan dolgozott, s ebben betegsége sem akadályozta. Könyvtervéről sokszor beszélt, de már nem tudta összeállítani a kötetet. A verseket a hagyatékban talált cikluscímek alapján csoportosítottam, raktam sorba. A könyv címe, szerkezete figyelembe veszi a költő összeállította előző kötetet. Az *arc hátraarc* óta írt, s fellelhető minden vers bekerült a könyvbe, a töredék(es)ek is. A variánsok közül – ahol ez eldönthető volt – a javított változatot választottam; ahol láthatóan maga a költő sem döntött, úgy az általam jobbnak ítélt megoldás került a könyvbe. Ez hajmeresztő bűn egy filológustól, de talán megbocsátható a költő ízlését, észjárását sejtő barátnak. S ez még nem a kritikai kiadás. A variánsok csupán szavak, kifejezések, sortörések változatai (*miként, akik, filléres, válásos, háttal, carmina*). A *carmina* (2) végső változatát én állítottam össze néhány, minden bizonnyal ide szánt strófa beékelésével, s a költő megoldásai közül a szakaszolást választva. Az *egy bisztró magánélete* hosszúverset Fürjes Péter még összeállította számos jegyzetversből, a kihagyott betéteket én sem vettem figyelembe. Az *o. k. strófáiból* ciklus Petrasevics Béla Omar Khajjám-nyersfordításaiából készült. A közel száz négysorosból Petrasevics Béla válogatott: javarészt a Terebess-honlapon is megtalálható fordítások kerültek a könyvbe, néhány esetben a nyersfordító által sikeresebbnek vélt korábbi változatot közöljük (néhol a kettő, a korábbi s a későbbi variáns ötvözetét, egy szó vagy

kifejezés „becserélésével”). Petrasevics Béla hagyományos módon központosította a szövegeket, mert az átdolgozás során a költő is így tett. A négy sorosokat a nyersfordító állította sorrendbe. (A Terebess-honlapon megtalálható *Megjegyzések*ben Fürjes Péter megfogalmazza fordítói szempontjait, hitvallását.)

Az első könyv után talán nem ez lesz az utolsó. Talán fölbukkannak szövegek, talán össze lehet állítani az elsőből s az utolsóból egy válogatott kötetet.

A versek megvannak hozzá.

A versek megvannak.

Sajó László

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár



Tartalom

<i>Ambrus fiamnak</i>	5
?	7
szórend	8

carmina

ars poetika	11
[Lassan érkezünk mint egy tehervagon]	12
[mink az utynak sem ellettünk]	13
esküvivő	14
ezüstös	15
cantata profana	16
veterán ének 2001-ből	17
carmina	18
a fölkelő nap tere	20
napelmente	21
[Untitled Státuszman Arnold már régen]	22
hivatásos halott	24
derme dett magam	26
[azt mondjátok agyament]	27
válásos	28
trubadúrdal	29
oda	30

szegény föld

ősrobbanás	33
csend élet	34
miként	35
[fehér viccornak]	36
[Az igazi érintés nem csiklandozó]	37
egekről földi dolgokról	38

útszéli elégia	39
strand	40
raptime	41
napl(op)ó	42
idén	43
háttal	44
magasles	45
[fejemet fölemelve]	46
akár	47
amíg	48
kvarckép	49
 egy bisztró magánélete	 51
 o. k. strófáiból	 61
 p. s.	
[Él-e még az öreg király]	83
kiráklányos	84
eszteres	85
vázlat gyermekdalra	86
gyermekvers	87
esti	88
gerilla	89
hármaskereszt	90
p. s.	91
utána	92
siesta	93
[akkor mehettünk bíborszín]	94
elutazó	95
akkor	96
reneszeánsz	97
alkonyodunk	98
arcnélküli	99

de profundis	100
ég alatti	101
[árva]	102
akik	103
az utolsó	104
filléres	105
szegénypéter	106
sárvers	107
 [képzelt kikötőben éltek]	 109
 Utószó	 111

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

Ez a verseskönyv szomorú, buja, kopár, vágy-patakokban reménytelen, izgatott, hiány-fehér, társak izzadtság-recés ujjlenyomatait, az égő idő megdermedt viaszcsöpp-pecsétfoltjait kereső a lét dolgain, tárgyain, jelenésein, a kiszolgáltatottságon és a szerelmeken.

Ha néha szó-törésekkel, verssor-végen hagyott magány-betűkkel játszik is, ez az önvillódzás olyan, mint egy hetyke cinkos bajuszpödrés, aminek jelentése: „Nem baj (a baj), mégis kibírom! Akkor is kibírom.”

A fogalmak, amikből verssé-látása (látomása) megszövídik, szinte mai proletár-kárpittá, a zománchéja kitört lavór, a repedt vagy foltos vödör, a testizzadtság, az ajakcimpák halszaga, a lehelet halbőr-illata, a vízszemű bányaló, a sívárbérház kolostor, a nő-test, asszony-test kutyatej-izzadmánya, a nő-nevek, barát-nevek, a gyúrt vásznak, lepedők, hasztalan lobogók, nyolcdioptriás magány, a vaksi árny-félelem, a költőképekben fohász mind arra utalnak, hogy Fürjes Péterben jelenidőnk szegénység-áldozata van jelen. Az az egyetemes elszomorodás, ami jobb-lét-hiány űrében tenyésztődik.

És illata, mint egy tömegsír éjszakája.

Juhász Ferenc

nyitott könyv

ISBN 963 86445 7 5



9 789638 644572

1380 Ft